

Budapest, 1904. augusztus 31. –Budapest, 1966. október 30.

A polgári iskola elvégzése után négy évig ipariskolába járt; 1918. augusztus 23-ától 1922. augusztus 22-ig géplakatos-tanonc a MÁV Északi Főműhelyben. 1922. augusztustól 1946. decemberig ugyanott géplakatos szakmunkás. 1945 tavaszán belépett a Szociáldemokrata Pártba, bekerült a főműhely üzemi bizottságába. A Magyar Vasutasok és Hajósok Országos Szabad Szakszervezete I. kongresszusán, 1945. november 24-25-én a központi vezetőség tagjává választották, egyben a műhely szakosztálytitkára lett. Géplakatos csoportvezetői minőségében továbbra is a MÁV Északi Főműhely állományába tartozott. Az 1947. augusztus 31-i országgyűlési választáson az SZDP nagy-budapesti listáján szerzett mandátumot. A vasutas szakszervezet 1947. december 1-3-án tartott II. kongresszusán elnökké választották. Jelentős szerepe volt abban, hogy a szakszervezet vezetéséből eltávolították a „jobboldali munkásárulóknak” bélyegzett, több évtizedes szociáldemokrata párttagsággal, szakszervezeti múlttal és tapasztalattal rendelkező vasutas tisztségviselőket. 1948-tól a SZOT alelnöke. 1948. január 1-jétől átminősítették főtisztviselővé, és augusztus 15-étől kirendelték a MÁV általános igazgatósági főosztályvezető-helyettesévé. Az igazgatóság 1949. március 15-i átszervezése során felmentették beosztása alól, és átkerült a vasutas-szakszervezet apparátusába. 1950. szeptember 20-án, mint igazgatóhelyettest megbízták a Közlekedés- és Postaügyi Minisztérium I. vasúti főosztálya – MÁV Vezérigazgatóság 3. Általános Igazgatási és Jogi Szakosztály – vezetésével. 1955. augusztus 1-jétől dolgozott ebben a beosztásában. 1965. január 15-én MÁV-igazgatóként nyugdíjazták. Az 1956. október 18-20-i IV. kongresszustól haláláig ismét a Vasutasok Szakszervezetének az elnöke és a Szakszervezetek Országos Tanácsa tagja.